

DARUL ÎNVELIT AL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Neville. Este bine întotdeauna când vin în Casa Domnului, dar parcă în perioada Crăciunului și a Anului Nou este mult mai bine. Se pare că este o binecuvântare mai deosebită pentru noi. Păcat că nu putem avea tot timpul acest simțământ.

Atunci oamenii vin spre tine și spun: „Domnul să te binecuvânteze!” ceea ce este bine. De fapt, acesta este singurul lucru care îmi place la Crăciun.

Am auzit că adunarea de Anul Nou se va ține sâmbăta viitoare. Dacă va fi cu voia Domnului, voi fi și eu acolo și voi vorbi despre câteva lucruri. Duminică dimineața este obișnuita școală duminicală, iar seara este serviciul de evanghelizare. (Fratele Neville spune: „Va fi Cina Domnului și spălarea picioarelor.”). Da, așa este. Atunci vom avea Cina și spălarea picioarelor. Acesta este cel mai plăcut mod de a începe noul an: cu Cina și cu spălarea picioarelor.

Acum aș vrea să fac un mic anunț, care este de fapt o cerere, având în vedere apropiata întâlnire și este adresată păstorilor și asociațiilor tabernacolului, administratorilor și diaconilor de aici.

Cred că ar fi bine să ne adunăm împreună, din când în când, ca să vedem felul în care suntem călăuziți de Domnul, pentru că de multe ori se ivesc anumite probleme referitoare la unele texte biblice pe care le găsiți sau le auziți, și dorința noastră este să vorbim toți la fel, oriunde am merge.

Aș vrea să veniți cu toții, păstorii și asociații noștri, desigur, și fratele Neville și fratele Dan Ruddell, unul din asociații noștri, și fratele Graham Snelling din Utica, fratele Stricker, misionarul nostru, fratele Parmell, fratele Junior Jackson din New-Albany și toți ceilalți, diaconii și administratorii.

Vă spun ce vreau să fac. Săptămâna viitoare am să vă aduc niște foi de hârtie, pe care veți scrie gândurile voastre, mai bine zis, să vorbiți despre slujba voastră, în lumina Scripturii, și despre lucrurile pe care nu le știți prea bine.

De curând, un administrator a întrebat: „Care este datoria mea dacă se ivește cutare situație?” sau: „Care este datoria mea de diacon în cazul în care se ivește următoarea problemă?” La rândul lui, păstorul ar putea spune: „Unde ar trebui

rânduit Cuvântul acesta? Nu știu ce să spun referitor la El și nici unde să Îl așez în Scriptură.” etc.

După ce veți scrie toate aceste probleme, aș vrea să-i dați colile fratelui Wood, care stă aproape de mine. M-aș bucura s-o faceți cât se poate de repede, pentru că în felul acesta voi avea timp să mă uit puțin prin Scriptură.

După părerea mea, frate Neville și fraților lucrători, este bine să ne adunăm împreună, căci dacă vom face aceasta vom vorbi toți la fel, oriunde am merge. Desigur, întrebările voastre și răspunsurile date, vor fi înregistrate, astfel că atunci când aveți nevoie să știți ceva, puteți asculta banda. Astfel, totul va fi spre folosul bisericii.

Cred că avem câțiva diaconi și administratori noi, și aș vrea să fie instruiți și ei cu privire la slujba lor.

Aș vrea ca și micuțul nostru frate Willard Crase, din Sellersburg, să-și scrie mesajul lui, deoarece este încă tânăr în Domnul. Cred că și acești tineri trebuie să învețe cum să stea neclintiți pe ceea ce au primit. Poate că în mintea lor tânără se ivesc diferite întrebări și atunci, în loc să fugă la vreun membru din adunare, ca să-l lămurească, ar fi mai bine să ne adunăm împreună și să vedem despre ce este vorba.

Atunci vom ști cu toții ce și cum să vorbim, pentru că dorința mea este să vorbim același Cuvânt.

Și mai este ceva ce aș vrea să vă spun. Așa cum a spus și fratele Neville, să dorim toate cele bune în acest Crăciun, în acest timp de părtășie.

Dorința mea este să vă mulțumesc tuturor pentru felicitările, darurile și celelalte lucruri pe care mi le-ați trimis aseară. Vă mulțumesc din toată inima, pentru că ne-au căzut foarte bine.

Avem un băiețel prea mic încă pentru a vrea un pom de crăciun, dar iată că avem unul aici, în încăperea. Dimineață, când am mers acolo, am găsit câteva daruri de la biserica mea și de la alți prieteni veniți din diferite părți ale țării. Toate erau puse sub acel brad. Nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru fiecare din ele. Le apreciez foarte mult și doresc ca Dumnezeu cerurilor să vă binecuvânteze din belșug pentru dărnicia voastră.

Voi știți că eu nu pot să vă trimit daruri la toți, pentru că am o familie numeroasă și cam zece milioane de prieteni, în timp ce câștig doar o sută de dolari pe săptămână. Totuși, vă suntem recunoscători tuturor pentru că v-ați gândit la noi și vă mulțumim.

Să nu uitați de seara de Anul Nou. O, îmi amintesc de prima seară de Anul Nou petrecută în acest Tabernacol! Nu știu dacă mai este cineva care să-și amintească, dar aceea a fost o seară în care Domnul l-a pus pe păstorul nostru la locul lui.

Acum, înainte e a ne ruga, aș vrea să citim textele biblice pentru tema din seara aceasta.

Am anunțat că voi vorbi despre tema: „Noi am văzut steaua Lui”, dar bunul meu prieten, fratele Sothmann, cu care am discutat, și care este unul din administratorii bisericii, mi-a zis: „Eu am banda, frate Branham, pentru că ai mai vorbit-o undeva.” Atunci fratele nostru scump, Leo Mercier, a adăugat: „Da, ai vorbit de cinci ori predica aceasta.”

Ca urmare, am schimbat puțin textele și voi vorbi despre **„Darul învelit al lui Dumnezeu.”**

Voi citi din **Evanghelia după Matei 2.1-12:**

După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim,

Și au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.

Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult; și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.

A adunat pe preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului, și a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul.

„În Betleemul din Iudea”, i-au răspuns ei, „căci iată ce a fost scris prin prorocul:

„Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.”

Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi și a aflat întocmai de la ei vremea în care se arătase steaua.

Apoi i-a trimis la Betleem, și le-a zis: „Duceți-vă de cercetați cu de-amănuntul despre Prunc: și când îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin să mă închin Lui.”

După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și iată că steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul.

Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie. Au intrat în casă, au văzut Pruncul și pe Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat, apoi și-au deschis visteriile, și I-au adus daruri: aur, smirnă și tămâie.

În urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu în vis să nu mai dea pe la Irod, și s-au întors în țara lor pe un alt drum.”

Aș vrea să mai citesc un text din Luca 2.7:

„Și a născut pe Fiul ei întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.”

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Dumnezeule sfânt și scump, Tu, Cel care ne-ai dat cel mai mare Dar pe care l-a primit lumea vreodată, pe Domnul Isus Hristos,

În seara aceasta venim la Tine umili și plini de recunoștință pentru acest minunat Dar pe care ni l-ai dat. O, Tată, noi nu avem nimic să Îți dăm în schimb, iar Tu ne-ai cerut foarte puțin:

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihna.” (Matei 11.28).

O, ce Dar! Nimeni n-ar fi putut face așa ceva în afară de Tine, Tatăl nostru. Îți mulțumim că ai făcut aceasta pentru noi și suntem martorii Tăi din ceasul acesta, căci ne-ai luat poverile și păcatele, iar în schimb ne-ai dat bucurie și pace.

Cât de recunoscători Îți suntem, Doamne!

Suntem bucuroși să știm că trăim la sfârșitul timpului, căci vedem semnele care

vin din nou la suprafață, la fel ca în ziua venirii Lui. Ne smerim inimile în prezența Ta și Te rugăm să lași Duhul Tău să domnească în inimile și viețile noastre. Întărește-ne dinăuntru până afară, ca să putem fi slujitorii Tăi, în acest ceas întunecat cu care se confruntă lumea.

Noi am citit cu un singur scop acest text din Cuvântul Tău: pentru că dorim ca Duhul Sfânt să ne scoată un context care va fi suficient ca Mesaj de Crăciun, pentru poporul Tău care așteaptă.

Doamne, taie împrejur buzele care vor vorbi și urechile care vor asculta. Uplete de putere și pune viață în cuvintele care vor fi rostite, ca să putem ajunge la o mai bună înțelegere a Domnului Isus, pentru că o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Ieri am citit în ziar și m-am mirat când am găsit ceea ce lumea comercială numește „Crăciun abundent”. Anul acesta s-au cheltuit mai mulți bani decât în anii trecuți, cu mult mai mult. În ziar scrie și despre mulțimile de oameni care s-au dus la Ierusalim și despre faptul că s-a făcut puțină pace între arabi și evrei, pentru ca pelerinii să poată merge acolo pentru Crăciun.

Eu m-am întrebat de multe ori de ce a fost ales Betleemul.

M-am gândit la Ierusalim. Cum de n-a fost ales el ca loc de naștere al Împăratului?

Voi știți că Betleemul este un loc micuț. De ce n-a ales Dumnezeu un loc mai religios pentru acel mare eveniment? De ce n-a ales Silo? Voi știți că Silo a fost primul loc pe care a fost pus chivotul după ce poporul a trecut Iordanul. Sau Ghilgalul, un alt mare oraș religios? De ce n-a ales Muntele Sion sau chiar mândra capitală, Ierusalimul, cu toți înțelepții și sfinții ei? De ce n-a ales Ierusalimul?

De ce a ales Betleemul? Poate arăta ca unul din marile orașe de refugiu care L-ar fi putut proteja pe Fiul Său în caz de vreun pericol? Ca Ramotul din Galaad. Acela era un mare refugiu, construit pentru oamenii care erau urmăriți. Tot astfel de orașe erau și Cades și Herbon.

De ce a ales Dumnezeu micuțul Betleem? De ce nu a ales unul din aceste orașe mărețe? Toate acestea erau renumite și aveau o bază materială mai mare.

Știți care este motivul? Dumnezeu are un anumit fel de a face lucrurile, are felul Său, iar eu mă bucur nespuse de mult pentru aceasta. Vedeți? El ia uneori lucruri care nu au nici o bază spirituală sau nu au nimic spiritual. De aceea este

Dumnezeu. El poate lua ceva ce este nimic și să-l facă ceva mareț. Aceasta Îl face Dumnezeu și acesta este motivul pentru care Îl iubim. Acesta este motivul pentru care noi, oamenii simpli, Îl apreciem: pentru că poate să ne ia fără nici o bază și să facă cu noi lucruri mari, dacă ne ia sub controlul Său.

Iosua a fost, desigur, cel care i-a condus pe copiii lui Israel în țara făgăduită și le-a împărțit pământul acelei țări, iar seminției lui Iuda i-a fost dată tocmai porțiunea unde era Betleemul, partea nordică a ținutului, unde se cultiva grâu și orz.

Betleemul a fost zidit de Salma, fiul lui Caleb. Dacă vreți, puteți să vă uitați peste aceste lucruri mai amănunțit acasă, pentru că eu voi trece repede prin ele. Totuși, pentru că unii iau notițe, notați-vă 1 Cronici 2.54. Deci, Salma este cel care a întemeiat această cetate, nu mare din pricina întinderii, ci datorită lucrurilor care s-au petrecut în ea.

Este așa cum am spus adesea: Nu biserica e mare, ci Dumnezeu este mare în mijlocul ei. Nu „muntele este sfânt”, ci Duhul Sfânt care era pe acel munte, este sfânt. Nu omul este sfânt, ci Duhul Sfânt din acel om. Vedeți?

Așa a fost și cu Betleemul. Era mic ca întindere și nu prea aveai la ce să privești. Populația era puțină și asemenea oamenilor de astăzi, dar cu toate acestea, Dumnezeu a ales Betleemul pentru lucrarea Sa.

Aceasta îmi place mie: alegerea făcută de Dumnezeu. Indiferent cum arată cineva în ochii oamenilor, câtă vreme este ales de Dumnezeu, e în ordine.

Despre curva Rahav am auzit cu toții. Fiind o fată frumoasă, a fost trimisă de părinții ei în stradă ca să aducă un venit în casă, prin prostituție. Dar cu toate că era imorală, ea a auzit că există un Dumnezeu care răspunde la rugăciuni, de aceea, când i s-a dat prima ocazie de a face ceva pentru El, n-a stat nici o clipă pe gânduri, iar Dumnezeu a cruțat viața ei și a familiei ei.

Rahav s-a îndrăgostit de unul din generalii armatei izraelite și s-a căsătorit cu el. Ei s-au stabilit în Betleem. Numele acelui general era Salmon, tatăl lui Boaz, a cărui poveste de dragoste cu Rut o știm cu toții. (Matei 1.5).

Vedeți voi? Acea curvă era dintre neamuri, dar prin ea a venit spița de neam din care avea să iasă, după trup, Domnul Isus. Și când fiul ei, Boaz, s-a căsătorit, și-a luat de nevastă tot o fată dintre neamuri, ceea ce a făcut ca Domnul Isus să se

tragă oarecum și dintre neamuri – desigur, trupește.

Apoi, când Rut l-a născut pe fiul lui Boaz, l-au numit Obed. Din Obed s-a născut Iese, care a fost tatăl lui David. (v. 5-6). Toate acestea s-au petrecut în micuțul Betleem.

Ce este aceasta? Linia genealogică pe care a venit Domnul Isus și spre care priveau așa zișii oameni duhovnicești.

Din aceleași motive, prorocul Samuel l-a uns pe David împărat peste Israel, chiar aici în Betleem. Din David a ieșit marele Fiș, Fiul lui David, Fiul care S-a născut într-o iesle de pe un deal în partea de vest a cetății. Pe acea înălțime, îngerii lui Dumnezeu au cântat prima lor colindă.

Haideți să analizăm puțin cuvântul „Betleem”. „Bet” înseamnă „casă”, iar „El” este „Dumnezeu”. „Elhem” înseamnă „pâine” deci „Betleem” este „Casa de pâine a lui Dumnezeu”. Deci, cât de perfect este faptul că „Pâinea vieții” a ieșit din Betleem, adică din „Casa de pâine a lui Dumnezeu.”

O, este cu adevărat minunat!

Trebuie să fi fost puțin după lăsarea întinericului. Soarele apunea, iar stelele începuseră să strălucească pe bolta senină. Micuțul măgăruș își ridica piciorușele obosite de-a lungul dealului din vestul Betleemului, fiind atent unde-și pune copitele micuțe, deoarece povara pe care o ducea era deosebit de prețioasă. Iosif îl mâna încet, așa că micuțul grup urca încet pe munte. Călătoriseră toată ziua, venind de jos, din Nazaret, iar Maria se aștepta să nască în orice clipă.

Lucrurile fuseseră însă hotărâte mai dinainte de Dumnezeu, și toate lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe El.

A fost hotărât de Dumnezeu ca în acele zile să existe un împărat nemilos, unul însetat de sânge, Irod. Dumnezeu a știut despre aceasta. El a știut de taxele puse și de faptul că acel guvern aspru nu se gândea la sărmana mamă care era gata să-L nască pe întâiul ei născut doar peste câteva zile. El a poruncit ca fiecare să meargă în cetatea natală și să se înscrie acolo. Indiferent de starea în care erau, oamenii trebuiau să se supună poruncii, iar Dumnezeu a știut totul despre aceasta. El a știut dinainte toate lucrurile. Da, El cunoaște toate lucrurile dinainte și le face să lucreze împreună spre folosul nostru.

Când în final, au ajuns în vârful dealului, îi văd cum s-au oprit și au privit spre micuțul Betleem, care era luminat de câteva torțe aprinse. Erau adunați oameni de peste tot din Galilea, care au venit să plătească taxa cerută de guvernul roman. Nu conta starea în care se afla cineva, că era bolnav, nevoiaș, lepros, canceros, sărac, schilod, orb sau surd, trebuia să se supună poruncii date de guvernul provinciei.

Când micuțul grup a ajuns pe culmea dealului, desigur, acolo se afla o stâncă mare, și-l pot vedea pe Iosif cum o ia cu blândețe de pe măgar și o așează pe Maria pe acea stâncă. Micuțul măgăruș a răsuflat și el ușurat, în timp ce Iosif a făcut câțiva pași și a privit în jos, spre micuțul Betleem. Putea vedea străzile aglomerate, torțele aprinse și auzea țipetele oamenilor și zgomotele din sătuc. Peste tot erau numai oameni: prin grădini, în curți și de-a lungul zidurilor cetății. Ce priveliște!

Iosif s-a întors spre Maria și a spus cam așa: „Gândește-te, Maria draga că acolo, chiar în spatele cetății, în partea de nord, a secerat Rut în ogorul lui Boaz.”

Chiar acolo, sus pe deal, a răpus David ursul și leul și le-a smuls oaia din gură. Trebuie să fi fost acolo unde a stat Iosua cu sabia lui strălucitoare, războinicul neînfricat al poporului nostru și, a împărțit țara, dând această moștenire seminției lui Iuda, căreia, scumpa mea, îi aparținem și noi.

Apoi, pentru că nu mai auzea nimic în spatele lui, s-a întors să vadă dacă ea mai stă încă pe acea stâncă. Când s-a întors, a văzut fața ei frumoasă îndreptată spre cer și nu a mai trebuit să întrebe nimic pentru că în ochii ei se vedea reflectarea stelei și el a înțeles că ea privea spre ceva anume.

După o vreme, Maria s-a întors spre el și l-a întrebat: „Iosif, ai observat steaua aceea?”

El a privit mirat spre cer și a răspuns:

„Nu, draga mea, nu am mai observat-o până acum.”

„Ei bine, să știi că ne urmărește de când a apus soarele. O urmăresc de multă vreme și cred că se va întâmpla ceva, pentru că am un simțământ minunat.”

Voi știți că Dumnezeu face uneori asemenea lucruri pentru poporul Său, arătând vreo lumină sau vreo cale prin care să înțelegem că El se apropie de noi și că este în acțiune. Indiferent ce spune lumea despre aceasta, El este încă acolo, iar Duhul

Sfânt depune mărturie despre prezența Sa, pentru ca noi să fim încredințați de aceasta.

Poate că Iosif i-a răspuns: „Maria, știi ceva, eu n-am mai simțit niciodată o asemenea fericire cum simt acum și nu știu de ce e așa. Se pare că în seara aceasta este ceva sfânt deasupra orașului.”

Acolo, departe, în est, la sute de mile depărtare, magii erau deja pe drum. Ei văzuseră steaua Lui și veneau să se închine micuțului Dar dumnezeiesc care a fost trimis lumii.

Peste puțin timp, lumea avea să primească cel mai mare Dar care i-a fost făcut vreodată, un Dar înfășurat; întâiul Dar de Crăciun.

Aș vrea să mă opresc puțin din povestire ca să vă spun ceva.

Dumnezeu însuși S-a învelit pe Sine într-un Dar de Crăciun și L-a trimis lumii.

De ce L-au refuzat ei? De ce nu L-au putut vedea? De ce nu L-au vrut? Din același motiv din care nu Îl doresc nici în seara aceasta: nu le-a fost încredințat după obiceiul lor. Acesta este motivul. Și este respins și astăzi pentru că nu este încredințat oamenilor care obișnuiesc să primească daruri.

Dar Dumnezeu își învelește Darul cum vrea. Are tot dreptul s-o facă, pentru că este Dătătorul Lui.

Un alt motiv pentru care ei L-au refuzat și atunci și astăzi, este că așteptau Ceva ce urma să vină jos cu care de foc și cu o escortă de îngeri. Dar pentru că a venit ca un bebeluș născut într-o iesle, puțini au știut că Scriptura spune: „Iată semnul pe care vi-l voi da...”

Vedeți? Într-o zi, ei l-au cerut Domnului un semn, iar El a spus: „Vă voi da un semn care va dăinui până în veșnicie: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-i va pune numele Emanuel.” (Isaia 7.14). Acesta este super-semnul. Acela este Darul pe care vi-l voi da.”

Însă vedeți voi, pentru că nu a venit în felul cum era așteptat, L-au refuzat.

Așa este și în seara aceasta, fraților. Darul lui Dumnezeu nu a venit așa cum au vrut oamenii, de aceea, L-au respins. Nu-L vor. Doresc să-L primească învelit într-

o hârtie pentru cadouri; Îl vor polei; vor ceva înflorit, ceva parfumat, ceva ce sclipește, ceva clasic, dar Dumnezeu nu Își trimite niciodată Darul după cum gândesc oamenii, ci Îl trimite pe calea hotărâtă de El însuși.

Încă un motiv pentru care L-au refuzat, este că s-a născut printre cei săraci.

Maria și Iosif au fost foarte săraci, iar pentru că a venit în felul acesta, L-au refuzat.

Așa este și astăzi. Când acest mare Dar al Bisericii, Duhul Sfânt, cade peste cei săraci și umili, bogații nu Îl vor. Ei nu vor să se umilească. Îl vor cu clasă, nu așa cum Îl trimite Dumnezeu.

Mulți oameni doresc să primească Duhul Sfânt, dar așa cum vor ei. O, dar sunt atât de bucuroși pentru că nu este posibil! Voi trebuie să-L primiți așa cum Îl trimite Dumnezeu; trebuie să vă umiliți ca să aveți parte cu El.

Darul lui Dumnezeu nu a fost înfășurat în lucruri fine, ci într-un scutec care, mă gândesc eu, era luat de pe spatele unui bou din staul. Stăpânii acelu bou puseseră pe el o cârpă, pentru a-i proteja pielea bășicată din pricina jugului. Vedeți? Maria și Iosif nu aveau hăinuțe pentru EL.

Oh, când mă gândesc la aceasta mi se rupe inima! Emanuel nu a avut nici o hăinuță, de aceea, a trebuit să fie învelit în cârpa luată de pe spatele acelu bou.

O, ce super-semn!

Micuțul IaHVeH plângând ca un bebeluș. Dumnezeu făcut trup într-un pachet. Dumnezeul care acoperă tot cuprinsul și spațiul, care a fost înainte de întemeierea lumii sau de crearea vreunei stele sau a unei molecule, S-a înfășurat pe Sine într-un pachețel și a fost așezat într-o ieseală, într-un grajd, unde era plin de balega animalelor. Da, IaHVeH era acolo pe paie sau fân, plângând ca un bebeluș. Vă puteți imagina aceasta?

Păi, bogații nu ar fi dorit așa ceva! Ceva de felul acela, ceva atât de umil ar fi jignit până și gândirea lor. Darul lui Dumnezeu să fie născut de o țărancă considerată fanatică de vecinii ei și de un tâmplar care abia știa Abecedarul? Cum ar fi putut acei oameni simpli să aducă ceva prin care să ispitească sau să tenteze ochii celebriților?

Cum ar fi putut aduce ceva care să împace sau să satisfacă gândirea bogaților din

zilele acelea? Ei au fost respinși categoric! Dar nu numai atunci, ci și astăzi. L-au respins categoric. De ce aceasta? Pentru că El nu a venit așa cum au vrut ei. Prin urmare, bogații și denomiția au refuzat acel Dar. N-au vrut să aibă nimic cu El. De ce? Pentru că nu a fost învelit după obiceiul crezurilor lor.

Acesta este motivul pentru care nici denomițiile de azi nu doresc Darul lui Dumnezeu. Statele Unite nu doresc Darul lui Dumnezeu. Aceste biserici nu Îl vor pe Dumnezeu. Ei îl vor pe moș Crăciun; vor ceva poleit, cu fundă roșie, un lucru strălucitor. Ei refuză adevărul Evangheliei, a puterii și învierii lui Isus Hristos, pentru că nu e învelit în crezurile lor.

Azi dimineață am ascultat la radio și iată că o biserică recita ceea ce ei numesc „crezul apostolic”. Păi nu există așa ceva! Singurul „crez” pe care știu că l-au avut apostolii este în Fapte 2.38. Acesta este singurul „crez” folosit de ei.

Toate celelalte sunt crezuri făcute de oameni, iar voi nu veți putea să-L înveliți pe Hristos într-un crez prezbiterian sau într-unul baptist, catolic sau penticostal, ci singurul lucru care îl va înveli pe Hristos este inima voastră. Nimic altceva, nici un crez sau părere, ci doar inima voastră. El are acolo un turn de control și vrea să lucreze cu voi aducându-vă viața veșnică.

Fraților, el nu va accepta niciodată să fie învelit în crezuri. Nu a permis aceasta nici atunci și nu o va permite nici acum.

Uitați-vă la bisericile de astăzi. Oamenii nu acceptă vorbirea în limbi în bisericile lor. De ce? Pentru că le-ar dărâma crezurile.

Nu pot accepta vindecarea divină, botezul cu Duhul Sfânt, adevărurile apostolice. De ce? Deoarece crezurile lor condamnă toate aceste lucruri.

O, ce prostie este să reții hârtia în care este învelit Darul, iar pe El să Îl arunci! Dar tocmai aceasta face biserica de astăzi și oamenii ei. Ei au uitat că Darul lui Dumnezeu este Viața veșnică, prin Isus Hristos, de aceea, acum este mai respins decât atunci.

Seara aceasta de Crăciun este respinsă la fel ca prima. Nu pot s-o accepte pentru că contravine crezurilor lor. Noi am putut vedea tot timpul acest lucru, de-a lungul epocilor.

Nu-i de mirare că nu s-a găsit nici un adăpost pentru ei în cetate. Nu puteau găsi

pentru că Darul nu era învelit bine. Nu avea hârtia potrivită pentru un cadou. Totuși, El era învelit ca un Dar venit de la Dumnezeu, dar ei nu L-au cunoscut. Pretindeau că știu și că privesc spre EL, dar pentru că nu a venit în felul cum gândeau ei, adică conform crezurilor lor, nu L-au putut primi. Darul lui Dumnezeu a fost învelit altfel; a fost învelit ca un bebeluș; a fost născut într-o iesle; a venit din oameni săraci, din mijlocul unei grămezi de fanatici, deci cum ar fi putut să fie primit? Nu-i de mirare că nu s-a găsit loc pentru El.

Nici acum nu este loc pentru El în biserici. Ele Îl alungă și nu cred în El.

Da, bisericile spun: „Deoparte cu asemenea lucruri! Este fanatism, de aceea nu vrem să avem de-a face cu asemenea manifestări! Sunt împotriva doctrinelor părinților noștri și a acestei biserici!”

De aceea, astăzi, Hristos este la fel de respins ca atunci. În prea frumoasele noastre biserici, în marile noastre biserici, în cercurile noastre religioase, nu este loc pentru întâlnirea cu Duhul Sfânt. Nu Îl vor!

Dar ce fac? Îl înjosesc în fața claselor înalte de oameni. Disprețuiesc chemarea Lui de a se umili, de a merge la altar, de a plânge și a se căi, până vor fi umpluți cu puterea Celui Preaînalt. Cum să-și lase femeile părul să crească și cum să se poarte și să se îmbrace ca niște doamne? Cum să-și arunce bărbații țigările, să înceteze cu băutura și să-și respecte femeile? Este prea mult pentru ei. Prin urmare, preferă să se țină de crezurile lor și refuză să primească Darul lui Dumnezeu de Crăciun.

Preferă un crez în locul Darului lui Dumnezeu; preferă mai degrabă hârtia în locul Darului. Desigur, ei vor hârtia, vor ceva ce este poleit, ceva pe marginea căreia pot să discute mai mult, dar pe adevăratul Dar, pe Cel ce este înăuntrul acelei hârtii, nu-L vor.

Atunci, El S-a învelit într-un scutec, iar astăzi este învelit la fel, în același lucru, în ceea ce oamenii numesc „fanatism, tremurici, eretici”, etc. Vedeți? El este învelit într-un scutec, iar lumea nu Îl vrea. Oh! Sunt atât de bucuroși pentru că pot să ridic acel scutec. Priviți și vedeți ce este sub el: Viața veșnică, Dumnezeu făcut trup și locuind printre noi.

Nu, ei nu L-au vrut pentru că nu se potrivea cu crezurile lor religioase.

Astăzi este la fel. O, dacă cineva s-ar ridica în biserică și ar începe să strige sau să îl laude pe Dumnezeu, sau ar spune: „Amin!” ca grupul acesta de lucrători sau ca cei din audiență, s-ar ridica imediat un diacon și i-ar arăta ușa, iar dacă ar avea numele scris în registrul bisericii, l-ar scoate de acolo. Vedeți, Dumnezeu nu ar avea nici o șansă.

Dacă președintele Kennedy ar vrea să vină în vizită aici, în oraș, steagurile ar flutura și covoarele ar fi întinse pe jos și, desigur, s-ar organiza o festivitate de primire cum nu s-a mai văzut. Acest lucru este în ordine, dacă vor să-l facă, pentru că el este președintele Statelor Unite.

Dacă ar veni, oamenii vor spune: „S-a coborât atât de jos că vine să viziteze orașelul acesta micuț, când New York și celelalte metropole îl invită tot timpul să se oprească o clipă în ele.

Dacă el ar veni la Jeffersonville, în orașul acesta micuț și sărac, cum ar mai împodobi ei străzile și cum ar face una și alta ca să îl poată mulțumi, ca să se simtă binevenit.

Dar Isus poate veni în forma învierii, a puterii Lui, poate face semne și minuni, căci cu toate acestea, fiecare ziar îl va critica. Oamenii l-ar numi imediat „tremurici sfânt”. Ar spune: „Oamenii aceștia sunt nebuni!” Nu-i de mirare că avem o bombă atomică cu numele nostru scris pe ea. Mila este respinsă, așa că n-a mai rămas decât judecata.

Da, ei nu-l vor primi. Nu au făcut-o atunci și nu o vor face nici acum.

De ce nu acceptă ei Darul de Crăciun al lui Dumnezeu? Dacă este un „dar”, ar putea să îl privească măcar și poate li s-ar potrivi. Dacă această credință a Duhului Sfânt s-ar potrivi în societatea oamenilor, astăzi, ar primi-o. De ce n-o primesc? Pentru că se gândesc mai mult la societatea lor decât la Hristos. Acesta-i adevărul.

Voi spuneți: „Vorbești foarte dur în Numele Lui!”

Eu vorbesc despre El pentru că e Domnul meu. Sunt slujitorul Lui și am dreptul să strig împotriva la tot ce este rău. Creștinii cred și acceptă aceasta, deoarece știu că este Adevărul.

Care este motivul pentru care ei nu au vrut acest Dar învelit? Au știut ce era înăuntru; de aceea l-au refuzat.

Acesta este motivul pentru care nici bisericile de astăzi nu vor să primească Darul de Crăciun al lui Dumnezeu: pentru că știu ce este în el. Ei nu Îl primesc pentru că dacă ar face-o, femeile s-ar purta altfel și la fel bărbații. Atunci ar trebui să suporte denumirea de „fanatici”, ar trebui să apuce calea celor disprețuiți ai Domnului; ar trebui să-și pună viețile în rânduială; ar trebui să înceteze să mai facă răul, să fure, să mintă, să curvească, etc. Ar trebui să se oprească din toate acestea, de aceea, preferă să-L respingă pe El.

Poate mulți știu că așa este bine, dar cu toate acestea nu Îl doresc. De ce? Pentru că prezența Lui ar aduce prea mult adevăr; le-ar descoperi lucrurile ascunse și păcatele, ori ei nu vor aceasta, nu vor să aibă nimic a face cu așa ceva. Acesta este motivul pentru care spun: „Stați departe de așa ceva!”

Așa a fost și atunci. Ei știau că El este învelit acolo, de aceea au spus: „Puneți-L departe!”

Același lucru este și astăzi. El nu a fost dorit niciodată și nu e dorit nici astăzi. Ei nu doresc Duhul Sfânt, deoarece știu că e învelit în acel pachet, și știu și care este rezultatul lucrării Lui.

Ei pot să vadă cum o femeie decăzută, aflată într-o stare atât de josnică încât nici măcar un câine n-o privește, vine la altar și devine o făptură nouă, iertată de toate păcatele ei, iar când pleacă de acolo, se comportă ca o doamnă.

Pot să vadă cum un bărbat care umbla tot timpul la partide de cărți și fuma cinci pachete de țigări pe zi, este înnoit și schimbat de El, și totuși, ei refuză să-L primească.

Ei știu că dacă ar accepta acest Dar al lui Dumnezeu, în interiorul pachetului este învelit Isus Hristos, care ar spulbera toate glumele și lucrurile lor murdare. Da, El i-ar schimba, dar oamenii nu vor aceasta, ci spun: „Lăsați-mă în pace cu asta!”

Aceasta îmi amintește de îndrăcitul din Gadara, care era posedat de o legiune de demoni, și care a fost vindecat de Isus.

Atunci oamenii din cetate l-au zis: „Ce avem noi a face cu Tine? De ce ai venit aici? Pleacă din ținutul nostru și lasă-ne în pace!” Vedeți? Ei nu voiau să aibă legătură cu EL. Se simțeau mai bine cu diavolii decât cu Isus. Acesta este motivul pentru care l-au spus: „Pleacă de aici, căci nu Te vrem!”

Ei doreau să fie ajutați de „bătrâna legiune.”

Fraților, Domnul vine întotdeauna la cei care-L doresc și au nevoie de El. Așa se face că în ținutul gadarenilor, îndrăcitul a fost singurul care a primit ajutor. Eu m-am gândit adesea că atunci când voi ajunge în ceruri, aș vrea să văd cât de mult va conta mărturia acelui om îndrăcit împotriva crescătorilor de porci din Gadara. Chiar dacă i-au costat toată turma de porci, ei nu au vrut nici o trezire.

Orice i-ar costa pe oameni, ei tot nu vreau să-L aibă pe El în casă. De ce aceasta? Pentru că i-ar costa renumele în societate.

Nu uitați însă că El vă dă un nume scris în Cartea Vieții Mielului, iar acel nume nu se poate șterge niciodată de acolo.

Aceasta înseamnă că puteți alege. Oh! Primiți darul de Crăciun al lui Dumnezeu! Aceasta este rugăciunea mea către voi. Da.

Dar poate L-a vrut guvernul? O, nu! Nici Irod nu L-a vrut. Nu, domnilor. De ce? Pentru că i-ar fi schimbat toate planurile.

Nici guvernul de astăzi nu-L dorește deși se spune că suntem o națiune creștină.

De ce nu-L dorește ONU? Ei vor accepta orice altă idee din lume, în afară de a Lui. Ei nu au făcut niciodată o rugăciune; nici o sesiune a lor nu începe cu rugăciune, ci se duc acolo și își mănâncă murdăria unii altora. Ei nu vor să-L aibă pe Hristos, deoarece pentru a-L accepta trebuie să-și schimbe programele, ori ei nu vor aceasta. Nu L-au vrut atunci și nu Îl vor nici acum.

Bisericile nu L-au vrut pentru că nu a fost de acord cu crezurile lor, și i-a numit: „pui de năpârci și pereți văruiți”. Da, El i-a numit în toate felurile, iar când a venit vorba de Irod, a spus: „Duceți-vă și spuneți vulpii aceleia...” (Luca 13.32).

Ce este mai josnic și mai urât mirositor decât o vulpe bătrână? Și Isus a spus: „Asta este Irod!” deci, El a numit negrul, negru și albul, alb. El i-a spus răului, rău și binelui, bine, dar ei nu au vrut așa ceva.

Bisericile de astăzi nu doresc un păstor umplut cu Duhul Sfânt, care este gata să spună pe față ce este bine și ce este rău. L-ar concedia imediat. Comitetul diaconilor s-ar întruni și ar scăpa imediat de el, după care ar numi un altul care să vorbească după placul lor.

Frate, eu nu cunosc alt „crez” afară de Hristos; nici o altă lege, doar dragostea; nici o altă carte, decât Biblia. Aceasta este ceea ce ne trebuie nouă; de aceasta are nevoie biserica.

Totuși, oamenii nu Îl doresc. Biserica lor este atât de înfășurată în aceste denotații încât, prin comitetul lor de diaconi sau de administratori, pot să-l schimbe pe păstor după bunul lor plac. Dar ei nu pot să-L schimbe pe Dumnezeu. Cu siguranță că nu! El va rămâne Dumnezeu orice ar face ei. Vedeți? Ei nu-l spun „Bun venit!” lui Hristos, ci fac aceasta numai cu prietenii și cu politicienii, dorindu-l mai degrabă pe moș Crăciun.

Lumea a preluat totul; moș Crăciun a preluat totul. Păi, copilașii nici nu mai știu ce înseamnă Crăciunul. Ei nu știu ce înseamnă Paștele, ci știu doar de iepurași sau de niște pui galbeni de găină.

Ce are comun venirea Domnului cu puii de găină, cea mai spurcată dintre păsări? Ce e mai murdar decât găina? Dar ei au pus-o acolo și a luat locul lui Hristos.

Ce mai este și povestea lui moș Crăciun? Niciodată n-a existat așa ceva. Voi sunteți răspunzători pentru că-i mințiți pe copii, iar în ziua judecății veți da socoteală pentru aceasta.

Nu-i de miare că oamenii nu știu ce să facă. Ei nu mai doresc ceva real, ci acceptă orice imitație, în timp ce Adevărul este pus deoparte. Vedeți? Ei nu vor darurile lui Dumnezeu. O, Doamne!

Am notat aici un motiv pentru care ei nu L-au vrut. Pentru că atunci când a intrat în Templul lor și a dat peste urâciunea de acolo, le-a răsturnat mesele și i-a scos afară pe schimbătorii de bani; a făcut curățenie.

O, dacă vreodată L-ar lăsa pe Duhul Sfânt să intre într-una din aceste mari biserici, El ar face curățenie acolo. Vedeți, acesta este motivul pentru care nu-L pot accepta: îi va face să înceteze cu jocurile de cărți, cu petrecerile, etc.

Așa cum s-a întâmplat, de curând, cu un predicator metodist din Howard Park, Calrksville, care l-a pus pe un frate de aici să-i pieptene părul, după care și-a publicat fotografia în ziar, anunțând că dă o petrecere. Cred că John Wesley s-ar răsuci în mormânt dacă ar auzi așa ceva. De ce? Pentru că L-au schimbat pe Hristosul cunoscut și propovăduit de Wesley, cu altul.

Dumnezeu a spus că le va trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru a putea fi osândiți. Vedeți? Dacă refuzați binele, va trebui să acceptați răul. Nu există cale de mijloc. Dacă refuzați s-o luați la dreapta, veți merge în stânga. Nu este posibil să mergeți și bine și rău în același timp.

Când L-au refuzat pe Duhul Sfânt, ei L-au refuzat pe Hristos, au refuzat planul lui Dumnezeu, au refuzat mesagerul, au refuzat totul, de aceea au fost lăsați în păcatele lor și pentru ei nu a mai rămas nimic altceva decât judecata.

Este adevărat, frate Ben? Desigur.

Ei L-au refuzat pe Hristos, au refuzat planul Lui, L-au refuzat pe Hristos. Duhul Sfânt încearcă să vină peste America de 50 de ani, dar tot de atâta timp este refuzat de ei. Acesta este motivul pentru care, în seara aceasta, este mai întuneric decât a fost vreodată.

O, chiar și aceia peste care a căzut Duhul Sfânt la începutul anului 1900 s-au organizat! Da, copiii lor s-au organizat și au format o denominație, așa încât au ajuns să-L refuze chiar pe Dumnezeu pe care L-au primit părinții lor. Amin. Ei își spun „penticostali”, dar o scroafă nu este cal chiar dacă trăiesc în același grajd. Cu siguranță că nu. Tot așa, faptul că un om aparține de o biserică penticostală, baptistă, prezbiteriană, sau cum s-o mai numi ea, nu face din el un creștin. Până nu se întoarce cu adevărat e tot un păcătos.

Iar când se întoarce cu adevărat, când este convertit, el este născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu, care l-a schimbat. El îl acceptă pe Hristos, iar Duhul Sfânt vine și face din el o făptură nouă, o creație nouă.

Atunci ei L-au refuzat, iar astăzi fac la fel.

Atunci El le-a răsturnat mesele cu bani, le-a răsturnat comitetul de administratori și de păstori.

O, cât de diferite ar fi bisericile de azi dacă L-ar lăsa pe El înăuntru! Dar nu este posibil așa ceva, pentru că ei nu ÎL vor.

În epoca aceasta, noi L-am găsit scos afară chiar din biserică Lui; stând la ușă și încercând să intre înapoi. Un Tată milostiv.

După ce a fost scos afară de poporul Său, El încearcă să intre din nou în biserică.

Domnul Isus a spus că El este Cel care umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Dar iată că în epoca a șaptea a Bisericii stă afară. Da, ei L-au dat afară. Când? În această epocă laodiceană.

Ce înfiorător! El bate la ușa bisericii Lui și încearcă să intre. Acesta este unul din cele mai dureroase tablouri descrise de Biblie (Apocalipsa 3.20).

Dar este și ceva înduioșător; cred că este cel mai înduioșător lucru pe care L-a spus Isus vreodată: „Tată, sfințește-mă ca și ei să poată fi sfințiți.”

Cu alte cuvinte, El avea dreptate deoarece era Om, și ca urmare avea dreptul la o casă, la o familie, dar cu toate acestea a renunțat la tot și a început să-i învețe pe doisprezece oameni cum să ducă Evanghelia în toată lumea. Deci, El S-a sfințit de dragul lor. Un Dar de la Dumnezeu care S-a păstrat curat.

O, daruri ale lui Dumnezeu! Voi, oamenii care pretindeți că le-ați primit, păstrați-vă sfinți! Da. Îndepărtați-vă de lucrurile lumii și fiți sfinți.

Cine a știut ce a fost în acel cadou? A aflat cineva ce era în el? Sunt bucuros pentru că a fost cineva.

Cine a știut? El a fost taina ascunsă, Piatra respinsă. Dar acolo a fost Cineva care a descoperit ce era în El.

Îmi pace cercetarea lucrurilor, vouă nu? (Amin).

Îmi plăcea să sap după pirite, iar când le găseam, le curățam și încercam să văd ce era înăuntru, apoi le puneam înaintea aparatului de verificat.

Și El a fost pus în fața „aparatului” la Calvar, și a fost găsit 100% pur. Desigur. El a fost cea mai mare „bucată de aur” care s-a găsit vreodată, cel mai scump „Diamant” care a existat.

Biblia spune că „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.” (Matei 13.45-46).

El este cel mai prețios „Diamant” care a fost scos vreodată din țărână. Este „Giuvaierul cerului”, cel mai mare „Diamant”.

Când s-a descoperit cel mai mare diamant din Africa de Sud, m-am gândit la

minele de diamante din Kimberley. Ei scot acele diamante în stare brută, dar pentru a reflecta lumina este nevoie să fie tăiate. Prin lumina pe care o reflectă, îți poți da seama câte karate are diamantul respectiv. Dacă lumina pe care o reflectă nu este puternică, nu este mare lucru de el; e doar o sticlă. Dar când este vorba de un diamant adevărat, de multe karate, acela va reflecta culori diferite.

Așa a fost și El. Isus Hristos era un Diamant și „a fost rănit pentru păcatele noastre și lovit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El; și în rănilor Lui am fost vindecați.” (Isaia 53.5).

O, cum reflectă razele de dragoste ale lui Dumnezeu din El! Puterea vindecării, dragostea, iubirea, învierea. Dumnezeu L-a rănit, L-a bătut, L-a cioplit și L-a tăiat printr-o sabie romană și cu un bici roman, așa încât sângele îi curgea pe spate, pe barbă, pe tot trupul. Oh! Ce făcea El? Reflecta dragostea. Îmbrățișa crucea. În loc de o pernă moale și pufoasă a primit o iesle cu paie; în loc de o hăinuță roz, o cârpă de pe spatele unui bou.

O, frate, poți să vezi cât de adâncă era dragostea Lui?

Aseară am vorbit, chiar despre problema aceasta, cu câțiva oameni care au venit la mine acasă. Nimeni nu ar putea spune cât este de adâncă dragostea Lui. Cred că versetul acesta a fost scris pe pereții unei instituții de boli mintale:

„O, dragoste a lui Dumnezeu

Cât de bogată și de pură ești.”

Gândiți-vă la toate penițele care sunt pe pământ și la miliardele de oameni care ar scrie acele mici litere: „Dragoste”. Dacă ar face aceasta, ar seca oceanele, măcar că 2/3 din suprafața Pământului este acoperită de apă.

Dragostea lui Dumnezeu. Când Dumnezeu S-a desfășurat pe Sine și a venit ca un cadou de Crăciun, a fost pus în paie. El a avut ca pernă niște paie, iar scutecul în care a fost învelit era o cârpă murdară luată de pe un bou. Apoi, ultima dată a avut o coroană din spini și o cârpă murdară în jurul ochilor, iar batjocoritorii îl loveau peste cap și-i ziceau: „Spune-ne cine Te-a lovit?” Ce a urmat? Copiii Lui L-au atârnat pe o cruce și au cerut ca sângele Lui să cadă asupra lor, dar El a strigat deși era în agonia morții: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.” (Luca 23.34).

Aceasta este dragostea.

Biserica nu dorește aceasta, ci vrea crezuri, dar noi avem nevoie de dragoste. Biserica moare din pricina acestor crezuri. Ea poate trăi doar prin dragoste, pentru că dragostea este Dumnezeu, este Viața veșnică.

Dragostea biruiește totul. Ea este puterea cea mai mare care există. Totuși, ei nu-L vor pentru că știu că este un dar.

Însă unora dintre ei le-a fost descoperit ce fel de Dar era; ce se ascundea în acel pachet.

Știți cine au fost primii care au privit în acel Dar de Crăciun? Îngerii. Ei au știut; le-a fost descoperit. Ei au știut pentru că au venit de pe acea parte a dealului.

Poate că Maria stătea acolo obosită și rănită, iar unul din păstorii care se aflau în apropiere cu oile, tulburat de vederea ei, i-a spus: „Am puțină apă rece în ploscă. Nu vrei să bei?” Și micuța familie i-a mulțumit pentru apa oferită.

Poate că unul din acei păstori aflați în câmp, a auzit plânsetul Copilașului născut în grajdul din apropiere, căci nu s-a găsit nici un alt loc liber pentru El. Nimeni nu L-a vrut. Apoi, deodată a venit îngerul care le-a adus vestea cea bună: „Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul...” (Luca 2.11). Și imediat cu îngerul s-au unit o mulțime de îngeri, care-L laudau pe Dumnezeu, cântând prima colindă. Vedeți? Păstorilor le-a fost descoperit ce conținea Pachetul.

Aceasta-i singura posibilitate prin care cineva poate afla ce se găsește în Pachet. Trebuie să fie descoperit. Dacă nu aveți descoperirea, veți spune: „Este fanaticism!” dar când primiți descoperirea, Îl veți urma. Atunci veți deschide, iar Dumnezeu va intra, va cina cu voi și voi cu El.

Când sunteți gata, deschideți ușa și lăsați-L să intre înăuntru, căci Cel mai mare dar de Crăciun bate la ușa inimii voastre ca să-L lăsați înăuntru.

Puteți vedea acest Dar minunat bătând la ușa inimii omului și spunând: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apocalipsa 20.20). Însă voi nu Îl veți cunoaște până nu vi se descoperă. Numai atunci veți merge în căutarea Lui.

Când veți vedea că aceasta este Viața, singurul fel de viață; când veți vedea că biserica voastră e uscată și moartă; când veți vedea că strângerea mâinii

păstorului, stropirea cu apă și toate celelalte lucruri, nu au nimic cu El, veți porni să căutați.

Când veți zace pe pat, pe moarte, iar medicul va spune că nu mai este nimic de făcut, veți dori să priviți în acel Pachet, dar va fi prea târziu. Uitați-vă în seara aceasta în El, pentru că atunci vă va fi luat.

Biblia spune că „Dacă Mă respingeți acum când sunteți sănătoși, când vor veni necazurile, Eu voi râde de voi.”

Deci mai bine cercetați Pachetul în seara aceasta.

Ce sunt toate aceste semne? Lumina sfântă venind din ceruri, fotografiile, semne mari, putere, deosebirea duhurilor, vorbirea în alte limbi, tălmăcirea, descoperirea lucrurilor care vor veni, puterea Evangheliei, vindecarea bolnavilor, îndepărtarea cancerului, deschiderea ochilor orbilor și toate celelalte lucruri. Ce sunt toate acestea?

Oamenii spun: „Păi sunt doar o grămadă de tremurici sfinți!”

Aveți grijă, căci s-ar putea să fie acel scutec.

Așa a făcut și Balaam. Cum putea crede că Dumnezeu va blestema propriul Său popor, pe Israel? El n-a văzut. A privit la scutec în loc să privească la Stânca lovită și la șarpele de aramă, care mergea înaintea lor să facă legământ.

Vedeți? Așa este și astăzi. În loc să vadă puterea Duhului Sfânt făcând semnele lui Mesia și minuni printre oameni, așa cum a făgăduit El că va face în zilele din urmă, ei se opresc la scutec.

Domnul a spus clar că la venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele lui Noe. El va face semne și minuni printre oameni, dovedindu-Se viu. Unde va lucra El? Printre oamenii simpli și umili.

O, ei numesc aceste lucruri fanaticism, iar pe cei care le posedă îi dau afară. Mai bine ați cerceta înainte de a ajunge prea departe, spre pierzarea voastră. Da.

Pe acei păstori urât mirositori, cu greu i-ar putea accepta oamenii printre ei. Ei dormeau afară cu oile. Toată lumea știe că păstorul oilor doarme chiar în ușa staulului, iar Isus a spus: „Eu sunt ușa oilor.”

Eu m-am întrebat adesea cum vine asta. Dar când am fost în Orient, am înțeles. Acolo am văzut că seara păstorul bagă oile în staul, apoi se întinde jos, drept ușă. În felul acesta, oaia nu poate ieși afară decât dacă sare peste el, iar lupul nu poate intra. De ce? Pentru că păstorul este ușa.

Mă bucur foarte mult pentru că Isus S-a întins la ușa inimii noastre, așa încât, noi nu putem pleca și nu putem face nimic fără ca El să știe. Nimeni nu poate intra acolo fără știrea Lui, ceea ce înseamnă că El face ca totul să lucreze împreună spre binele celor care Îl iubesc pe El. Aceasta ne face să strigăm și să Îl laudăm pe Dumnezeu, spunând: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, pentru acest Păstor care se pune la ușa inimii noastre și ne avertizează de tot ce se va întâmpla, ca să fim pregătiți.” Da.

Și iată că, undeva, în est, în India, erau niște oameni înțelepți, numiți magi sau astrologi. Când am fost în India, am avut ocazia să văd astfel de oameni. Ei procedează și azi la fel. Sunt foarte săraci și de obicei umblă câte trei. Oamenii aceștia stau chiar pe stradă.

De acolo au venit și cei trei magi, căci ei au spus: „l-am văzut steaua în Răsărit.” (Matei 2.2b). Ierusalimul, sau mai bine zis Palestina, este la vest de India. Deci, ei au văzut Steaua în timp ce erau în est și au venit să se închine în fața Împăratului născut.

Magii se odihneau în timpul zilei, iar când venea seara, se așezau pe un turn înalt. Se urcau acolo, aprindeau focuri și discutau despre țări, despre căderea unor împărății și despre micșorarea unor imperii. Erau credincioși și aveau un singur Dumnezeu adevărat, deoarece se trăgeau din mezo-persanii zilelor lui Daniel, deci erau mahomedani.

De altfel, Petru a spus în Fapte 10.34 că „Dumnezeu nu este părtinitor”, ci lucrează în orice neam cu cei ce se tem de El.

Uitați-vă la magi. Ei au văzut steaua și au știut că Dumnezeu trimite un mesager omenirii: Darul Său, de aceea s-au dus la Ierusalim și au vorbit despre acest lucru în fața preoților din Templu, în fața acelor mari religioși. Amin.

Parcă-i văd cum stăteau în jurul unui foc și discutau. Studiaseră toate corpurile cerești și știau totul despre ele. Cunoșteau fiecare mișcare a lor, știau locul fiecărei stele și le cunoșteau pe nume. Nu-i de mirare că au observat acel corp ceresc

străin și au spus: „S-a întâmplat ceva; este ceva supranatural!” Și ce au făcut? Au privit la Scriptură.

Ei cunoșteau Scripturile pentru că Daniel fusese conducătorul lor. Voi știți aceasta. Daniel 2.48 arată că Daniel a fost făcut cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului, ceea ce înseamnă că el i-a învățat.

Fără îndoială, într-o noapte când stăteau acolo și citeau Scripturile, au revăzut cuvintele spuse de Daniel cu privire la toate împărățiile care urmau să vină, cea mezo-persană și așa mai departe, până se va ridica cea romană. Apoi, în final, el a văzut „o piatră ce s-a desprins din munte, fără ajutorul vreunei mâini omenești.” Și citind aceste lucruri, ei și-au zis: „Cu siguranță a sosit acel timp!” Apoi au citit despre Balaam, care spunea: „O stea răsare din Israel...” (Numeri 24.17). Amin.

Și în timp ce se gândeau la acele lucruri, a apărut acel nou „vizitator”.

De obicei, când te gândești la Hristos, El vine la tine și ți se descoperă.

Întotdeauna când vă gândiți că trebuie să vă purtați corect, să procedați corect, El vine să vă ajute.

Deci, cam în timpul acela ei l-au văzut pe „vizitatorul” care i-a călăuzit spre vest. Au plecat imediat trecând râul Tigru, apoi au străbătut deșerturi și munți, deoarece știau că se va întâmpla ceva. Știau că va avea loc un lucru supranatural.

Și unde s-au dus? Ei spuneau: „Dacă aceasta este prorocia lui Daniel, înseamnă că marea capitală, Ierusalim, este gata să-L primească pe Împăratul lor. Când vom ajunge acolo, ei vor ști cu siguranță despre ce este vorba. Noi nu înțelegem pentru că suntem doar niște magi săraci și umili, dar am văzut supranaturalul răsărind printre noi.”

O, Doamne! Ei erau gata. Aleluia! Ei s-au dus să vadă ce vestea steaua, mesagerul lui Dumnezeu. Vedeți? Și au urmat steaua-mesager până au ajuns la Lumina desăvârșită. Oh!

Apocalipsa 1.20 vorbește despre stelele-mesageri a celor șapte Biserici. Ce trebuie să facem noi astăzi? Să găsim Lumina stelei. Amin. Ea reflectă slava Lui; reflectă puterea Lui; reflectă divinitatea Lui, de aceea, urmați-o până veți ajunge la Lumina desăvârșită. Oh, continuați să mergeți oricare ar fi prețul: peste munți, peste mări, prin jungle, este tot.

Și în final au ajuns la Ierusalim, dar de îndată ce au intrat în acea mare biserică denominațională, steaua i-a părăsit. Ciudat.

„Trebuie să fie aici!” își spuneau magii, așa că au început să umble în sus și-n jos prin cetate, căutând și întrebând pe oricine întâlneau pe stradă: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Noi am văzut steaua Lui în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui. Unde Îl putem găsi?”

Ciudat, dar nu au primit nici un răspuns. O, Doamne! Aproape că aș putea vorbi în limbi acum.

Dar iată că mai marii religioși nu știau nimic despre un astfel de Împărat. Ei n-au avut răspunsul atunci și nu îl au nici acum. Nu știau. Înțelepții nu l-au putut găsi pe Isus în mijlocul religiei lor, iar pe străzi este la fel: El nu poate fi găsit în aceste mari denominații. Nu știu nimic despre El, nu au răspunsul.

„Ce-i cu vindecarea divină despre care se vorbește?” zic ei. „Ce-i cu vorbirea asta în limbi și cu aceste prorocii? Sunt doar niște prostii! El nu-i în asemenea lucruri.” Vedeți? Ei nu au răspunsul. Nu l-au avut atunci și nu-l au nici acum.

Dar această necunoștință i-a îndemnat pe acei înțelepți să facă ceva: au început să cerceteze. Cred că fratele DuPlessis a început să facă aceasta chiar acum.

Uitați-vă la fecioarele adormite. Ele s-au dus înapoi să-și cumpere ulei, dar chiar atunci a venit Mirele, în timp ce ele erau plecate. Deci, cât de aproape suntem noi acum, când vedem aceste biserici mari mergând înapoi: „Păi, spun ei, poate am lăsat ceva afară. Ei bine, nu găsim...” dar nu-l vor găsi niciodată. Nu uitați aceasta!

Nu-l vor găsi pentru că sunt morți. Asta este totul. Ei nu vor mai veni niciodată la viață. Sunt gata.

Acesta este motivul pentru care nu mă interesează programul lor, ci am un singur gând: să spulber totul, indiferent despre cine este vorba. Și fac aceasta nu ca să reînviez o denominație, ci ca să-l aduc înapoi pe Isus Hristos. Da, domnilor.

Niciodată într-o denominație, pentru că ele sunt dintotdeauna împotriva lui Dumnezeu. Îl obligă să stea afară și resping tot ce e dumnezeiesc. Ei nu vor veni niciodată la viață, ceea ce înseamnă că nu este nici o diferență între Crăciunul acesta și primul Crăciun. Este același lucru.

Vreau să mă opresc puțin aici. Eu am un film. Nu este la mine acum, ci este la dr. Dilly, un medic care a fost vindecată într-una din adunările mele. Ea are banda intitulată „Trei minute până la miezul nopții”, unde este vorba despre ceea ce a spus Domnul la întoarcerea evreilor în Palestina, înainte de a doua venire a Domnului.

Un frate care voia să meargă în Israel, m-a întrebat: „Pot merge acolo?” Israelul va veni ca națiune, nu ca individ, deoarece Cuvântul Domnului spune: „Se poate naște oare o țară într-o zi? Se poate naște un neam, așa, dintr-o dată?” (Isaia 66.8). Ei vor veni ca națiune.

Priviți-i însă pe acei sărmani evrei din Iran și din alte părți. Cred că ați citit ce s-a scris despre ei în revista „Life”. Ei nu au vrut să urce în avioanele care veniseră să-i ducă acasă, pentru că nu văzuseră niciodată un avion. Erau așa înapoiați că lucrau pământul cu plugul de lemn. Dar rabinul lor a pășit în față și le-a zis: „Stați puțin! Nu a spus profetul nostru că ne vom întoarce în patrie pe aripile unui vultur?”

O, Doamne! Atunci s-au urcat în avioane și au decolat. Vedeți? Prorocul nu a știut că ceea ce a văzut în vedenie are motoare. A privit doar și a văzut că ceea ce i s-a arătat se aseamăna cu un vultur mare care mergea prin aer. Aceasta s-a întâmplat cu 2500 de ani în urmă, dar atunci, Dumnezeu a spus: „Nu-i voi uita. Îi voi aduce acasă, dar le voi orbi ochii încât să-Mi pot alege un popor peste care să pun Numele Meu.”

Isaia i-a văzut ridicându-se, de aceea, a spus: „pe aripi de vultur.”

Și când au aterizat în Palestina, un reporter i-a întrebat:

„V-ați întors pe pământul natal ca să muriți aici?”

„Nu, noi ne-am întors ca să-L vedem pe Mesia”, au răspuns ei.

O, ce se întâmplă, frate? Bisericile nu au răspunsul. Ce este aceasta? Am ajuns la sfârșitul timpului, când strălucește Lumina de seară. Puterea Duhului Sfânt este din nou în biserică, exact cum a fost la început, pentru că prorocul a spus: „Dar spre seară se va arăta lumina.” (Zaharia 14.7).

Bisericile nu știu de ce se adună ei, nu au răspunsul, dar bomba atomică are răspunsul ei. Sigur că da. Suntem în timpul de seară, mai târziu decât ne gândim. Amin.

Și magii mergeau în sus și în jos, pe străzi, pentru că nu aveau răspunsul.

„Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?” îi întrebau oamenii. Și astfel au aflat de la ei că urmau o stea. Dar vedeți? Când erau în cetate, pe tărâm religios, n-au mai văzut-o.

Nici acum nu pot.

Ierusalimul nu știa nimic despre arătarea vreunui semn supranatural.

„Despre ce semn supranatural vorbiți?” îi întrebau ei pe magi.

„O! Noi l-am văzut steaua în Răsărit și am urmat-o până aici.”

„Cum? Păi noi nu am văzut nimic. Nu știm nimic despre așa ceva.”

Și totuși, acea stea împlinea întocmai Scriptura.

Da, ei nu știu nimic despre supranatural. De ce? Pentru că nu urmează steaua, busola care-i călăuzește spre Lumina desăvârșită.

Noi am văzut steaua Lui aici, în vest. Ce fel de stea? Biserica-stea, Duhul Sfânt în niște ființe umane. Da, noi am văzut steaua Lui și am venit să ne închinăm. Amin.

Aceasta este! Bărbați înțelepți și femei înțelepte, dar cu inima smerită și umilă. Noi am văzut steaua Lui și am venit să ne închinăm Lui.

Dar vai, ei nu știu nimic despre supranatural; nu știu nimic despre Lumină și despre toate lucrurile acestea. N-au știut nici atunci și nu știu nici acum.

Observați. O, îmi place aceasta!

Câtă vreme am fost pe teren religios nu au mai putut vedea steaua. Ce au făcut atunci? Au ieșit din Ierusalim și au mers afară.

Frate, stai afară câtă vreme ei sapă pe terenuri denominaționale.

„Unde este El? Cu siguranță, voi pastorilor, trebuie să știți ceva. Voi, preoții, rabinii, nu știți nimic despre El? Sau voi, metodiștii, baptiștii, prezbiterienii, catolicii, etc., voi aveți cu siguranță un răspuns. Unde este El?” O, vai! Dar vedeți? Ei nu știau nimic.

Câtă vreme au stat în întunericul mării denominații nu au văzut nimic, dar când au părăsit cetatea, steaua era din nou înaintea lor. Glorie!

„Ieșiți afară, poporul Meu! spune Domnul. Ieșiți din Babilon, din încurcătură! Ieșiți afară din crezurile voastre și din lucrurile voastre și atunci vă voi primi, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat!”

Nu vă atingeți de petrecerile lor din biserici! Stați departe de dansurile lor și de celelalte lucruri pe care le fac!

Nu demult, a apărut un interviu cu pastorul unei biserici metodiste de aici, din Indiana, care dădea uneori petreceri de rock în biserică. Și acel om spunea:

„Biserica Metodistă a neglijat prea multă vreme frumoasa artă a rock-ului.”

Un om posedat de diavolul! Vedeți? Ei nu știu nimic despre Dumnezeu. Nu știu despre El mai mult decât știe un hotentot din Africa despre o noapte egipteană, sau un iepure despre galoși. Asta se întâmplă când ai capul plin de teologie și de crezuri făcute de oameni.

Când vine însă puterea Duhului Sfânt, tu îl accepți pe profetul lui Dumnezeu. Atunci accepți darul Duhului Sfânt, al lui Dumnezeu, și ca urmare vei vedea cât de mult „rock” vei putea avea în biserică. Atunci te vei întoarce la Evanghelia pe care a predicat-o John Wesley și vei vedea cât poți predica din ea. Te vei duce înapoi la John Smith sau la baptiști, la Martin Luther și așa mai departe și vei vedea tot firul lucrării Domnului.

Dar ce este cu ei? Nu știu nimic despre supranatural. Așa este. Biserica Metodistă de astăzi nu știe nimic despre vindecări măcar că John Wesley a stat și a predicat despre vindecarea divină când unul din marea biserică anglicană a venit și a râs de el. Atunci Wesley și-a întins mâna spre el și a zis: „Nu va apune soarele peste capul tău până mă vei chema de trei ori să mă rog pentru tine!” Și așa a fost. Acel bărbat a murit chiar în ziua aceea strigându-l pe Wesley să se roage pentru el.

De ce Biserica Metodistă nu se întoarce din nou la aceasta? De ce? Pentru că este moartă. Acesta este adevărul. Vă este teamă să primiți acel Pachet pentru că vă descoperă păcatele.

Eu vă invit însă pe voi, metodiștilor, să priviți din nou în Pachet. Vă chem și pe voi baptiștilor, să faceți aceasta. Vă chem pe voi, prezbiterienilor, penticostalilor,

catolicilor, și pe toți ceilalți, să veniți și să priviți iarăși în pachetul în care se află Darul de Crăciun al lui Dumnezeu. Aruncați învelișul și păstrați conținutul! Așa este. Îndepărtați-vă de poalele lui moș Crăciun și întoarceți-vă la Darul lui Dumnezeu, la Duhul Sfânt. Știu că El va descoperi o mulțime de lucruri, dar chiar de aceasta aveți nevoie: de o curățire. Știu că este greu, dar trebuie s-o facem. Este Cuvântul lui Dumnezeu. Da, domnilor. Este spre binele vostru.

Când au intrat în cetate, magii și-au dat seama că ceva nu este în ordine pentru că Lumina a ieșit afară. Cum s-au alăturat acelei denominații au fost părăsiți de Lumină.

„Ce s-a întâmplat?” au început să strige. „Unde este El?”

„Desigur, Îl vom găsi aici, își ziceau, pentru că aceasta este o denominație cu tradiție; există de multă vreme.”

„Capitala denominațiilor”, spun astăzi, „este Vaticanul”. Păi, sigur că da. Trebuie să fie aici.

Unde este El, Cel care a spus: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci!”? Unde este El, Cel care a spus că va fi Lumină în timpul de seară? Unde este El, care a spus: „Lucrurile pe care le fac Eu, le veți face și voi”.? Unde este El?

Dar Lumina a rămas afară. Când au văzut aceasta, au ieșit de acolo și iată că Lumina a apărut din nou.

Da, frate. Da, domnule. Pocăiți-vă de păcatele voastre, căci atunci Duhul Sfânt, Darul lui Dumnezeu, va intra cu siguranță. El este la ușă și spune: „Lasă-Mă să intru căci dacă vei face aceasta, Eu voi cina cu tine.”

„Dacă veți face aceasta, vă voi descoperi toate lucrurile; vă voi arăta supranaturalul; vă voi vindeca bolile și Mă voi îngriji de toate problemele voastre. „

Darul învelit al lui Dumnezeu este Duhul Sfânt. Atunci a fost învelit în Fiul lui Dumnezeu, iar astăzi este învelit în fiii lui Dumnezeu, în Biserica Sa. Așa este. Darul învelit pentru oameni, dar ei Îl refuză. Dar ce spune Cuvântul? „Dacă pe Stăpânul casei L-au numit Beelzebul și ghicitor, pentru că le spusese tainele ascunse ale inimii, cu atât mai mult vor spune aceasta despre voi.”

Magii L-au primit. Ei erau săraci și umili dar au văzut acea Lumină ciudată.

Aș vrea să mai ating încă un lucru. Când au văzut din nou acea Lumină, magii s-au bucurat foarte mult. Biblia spune „n-au mai putut de bucurie”. (Matei 2.10).

O, îmi imaginez că ei au strigat puțin, nu? (Amin).

Deci au ieșit pe porțile cetății și au văzut din nou Lumina Duhului Sfânt strălucind, ceea ce i-a bucurat nespuse de mult.

O, ce fac oamenii când nu mai pot de bucurie? Încep să strige: „Glorie! Aleluia, laudă lui Dumnezeu!” Așa este. O, steaua este acolo! Călăuzește-ne! Scoate-ne afară din aceste organizații și călăuzește-ne spre acea Lumină desăvârșită!”

Ei au continuat să meargă plini de bucurie până când Lumina s-a oprit deasupra Copilului.....

...El S-a descoperit unui pescar sărac, celor fără școală, celor needucați, unor oameni care abia știau să-și scrie numele. Asemenea oameni n-ar putea fi diaconi sau altceva în școlile de azi, căci ceilalți ar spune: „O, dar sunt așa de needucați!”
O, Doamne!

El S-a descoperit celor dați afară, celor urâți, celor bolnavi care aveau nevoie de vindecare. Ei au dorit să vadă ce era în acel Pachet, iar El li S-a descoperit. I-a hrănit pe cei flămânzi cu pâine și cu pești și a făcut o mulțime de alte lucruri minunate. Aș putea vorbi mult despre toate acestea, dar trebuie să trec mai departe. El S-a descoperit celor care nu erau iubiți de lume, ci erau numiți fanatici. Da, aceluia li S-a descoperit Domnul, iar eu sunt atât de fericit pentru că pot să fiu unul dintre ei. Da, domnilor. Neiubiți, nedoriți, nevoiași, flămânzi și bolnavi. Da.

Mă gândesc la încă o pereche flămândă. Era odată un om care flămânzea în inima lui. Numele lui era Pavel sau mai bine zis, Saul. El călătorise spre Damasc pentru că era înfometat. Nu știa ce să facă, dar dorea să facă ceva pentru Dumnezeu. Atunci, în jurul lui a strălucit o lumină și din mijlocul ei i-a vorbit un Glas: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” Vedeți? El S-a descoperit unui om care flămânzea în inima lui.

Da, El S-a descoperit unei femei cu renume rău, unui osândit la moarte, etc.

Simon și fariseii, o, cum au dorit să cunoască acest Dar! Însă ei L-au vrut pentru dorința lor personală, pentru motivele lor egoiste. Și ce a făcut fariseul? A dat o mare petrecere la care L-a invitat și pe Isus. Eu mă îndoiesc că fariseii L-au iubit cu

adevărat pe Isus, deoarece nu aveau nimic în comun. Simon era un fariseu încrezut, care îl ura pe Isus, dar s-a gândit să-L invite ca să facă pe grozavul cu El, ca să vadă dacă era cu adevărat un proroc sau nu.

Deci a trimis după El ca să vină la petrecere. Isus era probabil obosit după multele vindecări pe care le făcuse, iar curierul trimis de fariseu a vorbit cu Petru, care i-a răspuns scurt:

„Astăzi nu poate merge.”

„Dar, domnule, stăpânul meu este rabinul Simon, pastorul mării noastre biserici din Iudea. El L-a invitat pe Stăpânul tău să vină să-L vadă. O, ce renume mare va avea atunci! Ar trebui să vină.”

„Păi, te voi duce la El să vedem ce zice.”

Astfel, și-au făcut loc prin mulțime. Soarele era aproape de asfințit, iar Isus era obosit. Și iată-l pe curierul marelui Simon apropiindu-se de El.

În prezența lui Hristos. O, eu m-am întrebat adesea ce a fost în inima celui curier. Ce simțea? Să stea atât de aproape de Isus și să vină totuși cu un mesaj de la fariseu:

„Stăpânul meu vrea să vii să-l vezi! Dă o petrecere și dorește să fii Invitatul lui de onoare.”

O, aș fi dorit să fiu eu solul celui mesaj, ca să pot fi atât de aproape de El. Voi nu? (Amin). Eu nu m-aș fi gândit ce spune fariseul, ci aș fi căzut la picioarele Lui și aș fi strigat: „O, Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” Cred că asta aș fi spus. Voi nu? (Amin). Cât de aproape a stat de Isus și a refuzat ocazia de a-și cere iertare pentru păcate. O, Doamne!

Și bietul Isus, obosit și epuizat, știind bine cât de mult îl ura și îl disprețuia fariseul, și-a ridicat capul și a spus: „Voi fi acolo!”

O, fraților! Când El spune că va fi acolo, să știți că va fi. Atunci să nu vă mai faceți griji. Nimic nu îl va putea opri, ci va fi acolo.

În ziua aceea au fost înjunghiați toți vițelii cei grași, au adus vin nou și toate celelalte. Dar poporului sărac nu i s-a permis să intre. O, iar când au fript carnea,

ce miros s-a răspândit! Cei săraci stăteau afară salivând, căci nu puteau intra. Acea petrecere era numai pentru celebrități. Mesele erau pline și cu struguri, care răspândeau în jur aroma lor plăcută.

Eu m-am întrebat adesea cum a pătruns Isus acolo fără să fie observat. Voi știți că în Orient, dacă ești invitat acasă la cineva, ei sunt foarte ospitalieri. Pe atunci, oamenii purtau sandale, de aceea se făcea spălarea picioarelor.

Aceasta facem și noi, ca aducere aminte, pentru că așa ne-a poruncit Domnul.

Deci, dacă erai invitat într-o casă, încă de la ușă îți se spunea: „Bine ai venit!” Apoi, aveau oameni pentru munca de jos. Unii mânau trăsura, alții găteau, alții serveau, dar omul cel mai neînsemnat din casă era cel care spăla picioarele.

O, și cred că și Domnul meu era Unul care spăla picioarele! Iar noi avem impresia că suntem cineva. Priviți-L pe El spălând picioarele acelor pescari murdari sau la păstorii urât mirositori. Da, El a făcut-o.

Astfel, atunci când ajungeai la ușă, băiatul care avea însărcinarea aceea îți scotea sandalele, îți spăla picioarele, apoi le încălța cu un fel de papuci de casă, cum purtăm și noi, un fel de șlapi. Apoi, cu prosopul pe care-l purta pe umăr, îți ștergea fața de praf.

Aveau și un ulei parfumat, ceva foarte scump, pe care îl foloseau numai cei bogați. Împărăteasa din sud i-a adus lui Solomon un astfel de parfum făcut din mere. Miroase ca floarea de măr.

Ei luau deci, acel parfum și dădeau cu el pe fața oaspetelui. Pentru că erau foarte arși de soare, puneau mult ulei, apoi îl ștergeau ușor cu un prosop și astfel erau îmborsăți. Desigur, când intrai în acea casă mare, unde peste tot erau numai covoare persane țesute de mână, te simțeai cu adevărat îmborsătat.

Când se întâlneau unul cu altul, gazda și oaspetele se îmbrățișau, ceea ce făcea ca musafirul să se simtă ca un frate. Picioarele îți erau spălate și erai uns peste tot. Apoi, următorul lucru pe care-l făceau, se sărutau pe gât. Acesta era ultimul lucru care se făcea în semn de bun venit.

Vă amintiți de Iuda, care a dat acel sărut lui Isus? Ce i-a spus Domnul? „Prietene, ce ai de făcut, fă!” Vedeți, El cunoștea inima lui Iuda.

Dar cum a intrat Isus acolo, fără să I se fi făcut nimic din toate acele ritualuri de primire? El stătea într-un colț, cu picioarele murdare. Probabil fariseul discuta despre altceva și nu L-a văzut când a intrat.

Aceasta-i problema și cu bisericile de astăzi. Puterea lui Dumnezeu a intrat, dar ei nu au observat-o.

Vedeți? El ar fi vrut să facă ceva, dar nu era bine venit.

Și iată-l pe Simon stând de vorbă, poate spunând ceva bancuri și distrându-se cu rabinul Cutare, așa că nu L-a observat pe Isus.

Poate că El s-a furișat înăuntru și S-a așezat într-un colț. O, pot să-L văd cum stătea acolo, cu picioarele murdare, cu gâtul bășicat și fără sărutul de bun venit. Nu vă face să vă simțiți ciudat? Isus cu picioarele murdare!

Ei Îl chemaseră acolo: „Isus, Isus!”, iar acum spuneau: „Isus stă acolo, într-un colț, cu picioarele murdare.”

O, Dumnezeule, cum se poate? Cum era posibil ca nimeni să nu-I dea nici o atenție?

Dar iată că s-a întâmplat să treacă pe acolo o prostituată. Auzind zgomotul de petrecere, ea și-a zis: „Oare ce se petrece la casa fariseului?” și s-a grăbit să privească printre crăpăturile gardului. Deodată privirea i s-a oprit în colțul unde era Isus și L-a văzut cu picioarele nespălate, nedorit, nebăgat în seamă de nimeni, stând cu privirea plecată.

O, și iată că i s-a descoperit ei. Pot să văd cum se apleacă să vadă mai bine și se freacă la ochi. „Oare El să fie? Da, este Cel care a cruțat-o pe femeia aceea care era ca mine, care a fost dată afară din biserică și era cât pe ce să fie omorâtă cu pietre. El trebuie să fie.”

Vedeți, credința vine în urma auzirii, iar ei i s-a descoperit că este El. „O, își zicea ea, dar iată că nu este bine venit și are și picioarele murdare. Ce aş putea face pentru asta? Eu sunt femeie și dacă aş intra înăuntru să spun ceva, m-ar alunga. Mai mult, sunt și o femeie cu renume rău, iar El ar ști aceasta. Oare ce să fac?”

Pot s-o văd cum se frământa: „Trebuie să fac ceva, pentru că numai așa voi avea Viață.”

Iată! O, frate, spune și tu: „Aș vrea să văd ce este în Pachetul acela. Știu că acolo este ceva care-mi va ierta păcatele. Chiar dacă sunt o stricată, chiar dacă sunt rea, doresc să privesc în acel Pachet de Crăciun, deoarece știu că acolo este ceva pentru mine.”

Acolo este ceva pentru toți. Așa este, prietene păcătos. Este ceva pentru cel care joacă cărți, este ceva pentru cel mincinos, este ceva pentru oricine. Nu Îl puneți deoparte. Nu faceți ca fariseul care a luat hârtia și a aruncat Darul. Ce jalnic!

Iată-L venind. El stă acolo.

Și acea femeie sărmană a alergat afară și a luat niște bani. „O, trebuie să ajung neapărat la El!” își zicea ea.

Cât aș vrea ca oamenii să vadă aceasta! Ori ajungeți la El, ori pieriți. Ce contează că oamenii vă numesc „tremurici sfinți”? Ajungeți la El, căci aceasta este singura voastră șansă.

Ea s-a dus la unul din magazine. Pot să-l văd pe acel evreu, care se văieta tot timpul că i-au mers rău afacerile, în timp ce-și număra câștigul. Toată lumea era plecată la petrecere.

Femeia a intrat în magazin, iar el a întrebat-o de sus: „Ce cauți aici?” Femeia și-a pus banii pe tîghea - cam 30 de dinari romani. „Oh, oh! Ce doriți, doamnă?” a strigat comerciantul sărind imediat s-o servească.

Vedeți, lucrurile s-au schimbat imediat ce a văzut banii, măcar că era aceeași femeie stricată.

La fel este și astăzi. Ai bani, ești bine văzut. Nu ai bani, ești un nimic.

„O, ce doriți?”

„Aș dori cel mai scump parfum pe care-l aveți. Să-i număr, căci aici sunt 30 de piese.” Dar au fost 40.

„O, atâta face sticluța aceasta. Este cea mai fină.”

„O vreau.”

„Vrei să spui că dorești să cumperi mirul acesta?”

„Da, vreau toată sticluța.” Banii aceia erau tot ce avea ea.

Aceasta ai de făcut și tu, frate. Te va costa fiecare păcat al tău. Te va costa totul, dar tu dorești să îi dai totul.

S-a întors la petrecere și s-a strecurat prin gard. O văd cum s-a uitat și L-a văzut pe Isus stând într-un colț, părăsit de toți. Păstorul fariseilor era acolo spunând glumele lui murdare cu ceilalți, nebăgându-L în seamă pe scumpul nostru Domn.

Privindu-L, femeia și-a zis: „Cum să fac să ajung înăuntru?” Și s-a furișat privind țintă spre El. Pot să văd cum îi șiroiau lacrimile pe obraji, în timp ce privirile îi erau ațintite asupra Lui. A scos dopul de la sticlă și a golit tot conținutul pe picioarele Lui, pentru că nu voia să-L lase cu picioarele murdare.

Poate spui: „Nici eu nu vreau aceasta!” Atunci de ce nu faci ceva? El avea cel mai josnic nume - „tremurici”, „fanatic religios.” De ce nu vrei să faci și tu ceva? Ridică-te și spune: „Voi urma și eu calea celor disprețuiți ai Domnului.” Sunt gata să primesc acel Pachet.”

Ea a turnat uleiul pe picioarele Lui, așa că întreaga încăpere s-a umplut de un miros îmbătător, deoarece era foarte scump.

O, fraților, nimic nu este prea mult pentru Isus! Dați-I tot ce aveți mai bun. Dați-I tot ce aveți: viața voastră, sufletul, întreaga voastră ființă, timpul vostru, dați-i tot ce aveți.

Ea a turnat ulei și pe capul Lui, după care s-a gândit la păcatele ei și și-a zis: „Cu siguranță, mă va osândi!” A început să plângă, a căzut în genunchi și a zis încet: „Sunt atât de păcătoasă, încât nu mă simt vrednică să stau în fața acestui Om. Sunt atât de plină de păcate!” Apoi și-a ridicat spre El frumoșii ochi și a zis: „Imediat mă va alunga de aici!” dar El nu s-a mișcat. A stat liniștit și a privit-o.

„O, El îmi cunoaște inima! Simt cum îmi citește gândurile... Știe cât sunt de rea. Știu, Doamne, nu sunt vrednică să stau înaintea Ta, dar nu Te pot vedea stând aici cu picioarele murdare. Tu ești singura mea nădejde.”

O, ce apă minunată pentru picioarele Lui: lacrimi de pocăință.

Bătrânul fariseu nu avea de unde să facă rost de așa ceva. Apoi, i-a sărutat picioarele și i le-a șters cu părul ei.

O, Cel căruia Îi săruta picioarele era Domnul ei. Ea nu avea un prosop cu care să-l ștergă picioarele, dar avea buclele frumoase ale părului ei, care se revărsau de-o parte și de alta, așa că și-a luat părul și a început să-l ștergă picioarele și să l le sărute.

„Doamne, Tu știi că sunt o păcătoasă. Nu mă simt bine că am venit așa în fața Ta, dar nu pot suporta să Te văd cu picioarele murdare.”

Cam în timpul acela, fariseul s-a întors și a privit spre locul în care se afla Isus: „Uitați-vă acolo. Uitați-vă ce companie are. Probabil că are ceea ce ei numesc Duhul Sfânt.” Vedeți?

Ei nu s-au schimbat: „Uitați-vă cu ce fel de oameni umblă! Tu vorbești despre acel Duh Sfânt și despre vindecarea divină, dar cine sunt? Gunoiul orașului.”

Sigur, căci acelora li s-a descoperit. Ei știau ce era în acel Pachet.

Femeia știa că nu putea merge la fariseu; el ar fi scos-o afară pentru că nu era de rangul lor. Dar, vedeți? Există un loc unde poate merge păcătosul. În Galaad era un Balsam care vindeca, iar ea l-a găsit. Ea a vrut să cunoască acel Dar și l-a sărutat picioarele.

Văzând acea scenă, bătrânul fariseu a spus: „Aha, veniți aici, băieți! Uitați-vă la prorocul vostru! Dacă ar fi un proroc adevărat, ar știi ce fel de femeie este aceea care-l spală picioarele! Uitați-vă! Vorbiți despre fanatism? Aceasta îmi dezonoarează casa.”

Isus nu a scos nici o vorbă, ci a privit doar spre femeie. El știa cât de sincer gândea fariseul, așa că s-a ridicat. Atunci femeia și-a zis: „Gata, mi-a sosit ceasul! Mă va osândi și mă va arunca afară.”

O, Îl văd stând în picioare! Acum se simțea bine, căci picioarele îi fuseseră spălate cu lacrimi de pocăință, cu lacrimi izvorâte dintr-o inimă sinceră. Imorală cum era, femeia ajunsese însă la Fântâna unde putea fi curățită. Stătea acolo cu fața scaldată de lacrimi, iar cârlionții părului îi erau plini de lacrimi și de murdăria de pe picioarele Lui. Stătea acolo și se întreba temătoare ce se va întâmpla. „O, își zicea, El mă va arunca în temniță pentru că am intrat aici!”

Domnul s-a întors însă spre Simon și i-a zis: „Simone, vreau să-ți spun ceva. Tu M-ai invitat în casa ta, dar când am intrat, apă nu Mi-ai dat pentru spălarea

picioarelor, dar femeia aceasta, Mi le-a spălat cu lacrimile ei!” O, Dumnezeule!

„Ulei nu Mi-ai dat ca să-Mi ung gâtul ars de soare, nici nu M-ai sărutat și nu Mi-ai urat bun venit, dar femeia aceasta Mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei și n-a încetat să Mi le sărute și să Mi le șteargă cu părul ei, de cum am intrat”.

Vreau să-ți spun ceva, Simone.: „Îți spun că păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate.”

Era sau nu, Proroc? O, Dumnezeule!

Ce se întâmplase? Ea găsisese ceea ce era în acel Pachet. A găsit dragostea și iertarea.

O, cum a văzut ea acel Dar prețios al lui Dumnezeu lucrând în ea! O, cum trebuie să se fi simțit când a văzut cum s-a întins peste ea Darul lui Dumnezeu! Păcatele ei au fost iertate.

Cum s-a simțit Baraba în ziua aceea? Voi știți povestea lui Baraba. El era un hoț, un criminal. Toată noaptea aceea s-a frământat, căci a doua zi urma să fie executată sentința de condamnare la moarte. Ce coșmaruri avusese toată noaptea! Nu avea nici un pic de liniște.

Și a doua zi a auzit dintr-o dată pașii soldaților care veneau spre celula lui. Marele temnicer a răsucit cheia și a strigat:

„Ieși afară, Baraba!”

„O, nu mă ucideți! Fie-vă milă!”

„Baraba, ești liber!”

„Cum sunt?”

„Ești liber.”

„Cum adică sunt liber?”

Oare cum s-a simțit Baraba când a aflat că acel Dar al lui Dumnezeu a luat locul lui la moarte? Eu simt la fel, pentru că Darul lui Dumnezeu a luat și locul meu la moarte.

În încheiere aş mai spun doar atât: Astăzi, Crăciunul înseamnă un pachet de Carmel, o sticlă de coniac sau de whisky, învelite într-o hârtie frumoasă cu un moş Crăciun pe ea. Cu toate acestea, ei refuză încă Darul de Crăciun al lui Dumnezeu. Nu Îl doresc.

Eu Îl vreau. Sunt bucuros să L-am primit. O, Emanuel, Dumnezeu arătat în trup, locuind printre noi, respins şi condamnat de-a lungul epocilor! Dar mila Lui se revarsă şi astăzi peste fiecare inimă care vrea să-L primească.

Haideţi să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Mă întreb dacă este cineva care ar vrea să privească în acel Pachet, ca să vadă că acolo este Cineva care vă iubeşte, care Şi-a dat viaţa pentru voi. Aţi vrea să îndepărtaţi scutecul de pe el, acel scutec numit „fanatic şi tremurici sfânt”? Înfăşuraţi-vă în el şi urmaţi calea celor dispreţuiţi ai Lui.

Dacă este cineva care doreşte să fie amintit în rugăciune, să ridice mâna şi să spună: „În seara aceasta de Crăciun vreau să primesc Darul de Crăciun al lui Dumnezeu, Darul cel adevărat.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

Dumnezeu să te binecuvânteze, fetiço.

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Da

Mai sunt şi alţii care ar dori să fie amintiţi în rugăciune? Ridicaţi mâna. În ordine.

Scumpul nostru Domn, îi aducem înaintea Ta pe toţi cei care au ridicat mâna. Unii dintre ei sunt încă adolescenţi, dar cred că au făcut acest gest din inimă, pentru că nu vor să fie osândiţi o dată cu lumea. Ei vor să Te primească, vor Darul lui Dumnezeu, vor să primească Viaţa veşnică. Îndură-Te, Doamne. Deschide pentru ei iertarea păcatelor; deschide fântâna din casa lui David, unde păcătoşii intră sub apă şi vina lor este spălată.

Îndură-Te, Doamne! Du-te acasă la ei şi locuieşte cu ei în seara aceasta. Fă viaţa lor aşa cum trebuie să fie.

Vindecă bolnavii şi suferinzii dintre noi, căci Tu eşti Ajutorul nostru. Tu eşti Cel care acţionează acolo unde ceilalţi nu pot. Tu eşti harul, eşti Darul lui Dumnezeu, iar noi

creдем și urmăm cu umilință Lumina de seară care ne conduce la Lumina desăvârșită, la Darul lui Dumnezeu, la Viața veșnică, prin botezul cu Duhul Sfânt.

Ți-i predau Ție, în Numele lui Isus Hristos, Tată. Ia sufletul lor și spală-l în sângele de pe Calvar, căci o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Fratele Branham cântă.

Îl iubiți din toată inima? (Amin). Să cântăm încă o dată: „Îl iubesc.” Haideți să ridicăm mâinile spre El. Vreau să dați mâna cu cel de lângă voi.

Ridicați mâna toți care ați primit Darul de Crăciun al lui Dumnezeu. Nu-i așa că Îl iubiți? (Amin).

Nu-i așa ca este minunat? (Amin). În ordine.

Să cântăm cu toții.

- Amin -